

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
КОЛЕЛО

chitanka.info

Малкият Митко се връщаше от нивата. Щом излезе на полето, той видя, че напред пътя стои разпрегната кола, натоварена с дърва от гората. Около колата обикаляше човек. Позна го — съседа им чичо Милан. Предното колело на колата беше съвсем разтрошено.

— Митко — помоли го човекът, — бързай, чичовото, в село и кажи на наш Иван да извади предното колело от старата кола и да го докара, да сменим счупеното.

Митко припна към село. Но у чичови Миланови нямаше никой. Стринка Миланица и Иван бяха отишли на лозето. Какво да направи сега? Трябваше да се помогне на човека. Под навеса стоеше старата кола. Митко опита колелото и се залови на работа. Желязната клечка беше ръждясала и не помръдваше в оста. Той взе камък, чука я, дърпа я със слабите си ръце и най-после я извади. Извади и колелото. Оставаше още да опита ще може ли да го подкара, както беше виждал от възрастните. Изправи го и го тласна напред. Колелото се търкулна по двора. Митко го настигна и отново го блъсна. То мина право напред, чукна се в портата и спря.

Тогава момчето отвори портата и подкара колелото навън, по пътя. Хората го гледаха и се чудеха. Някои помислиха, че момчето си играе с колелото, и му викаха да спре, но то нямаше време да обяснява каква е работата. Скоро излезе вън от селото и тичешком измина широкото поле, като блъскаше пред себе си колелото. Чичо Милан го посрещна, пое колелото и сам го подкара.

Митко беше уморен и потен, но радостен. Още по-радостен беше Милан. Той не знаеше с какви думи да похвали Митко. Скоро двамата наместиха колелото и се прибраха в село.

Това се случи в края на лятото. През есента паднаха обилни дъждове. Разкаляха се пътищата. Един ден Митковата майка каза, че брашното им се е привършило. Но една беда води друга. Разболя се и баща му. Ден, два, три — не става.

— Митко — рече баща му, — този път ти ще смелеш брашното. Утре ще откараш жито на воденицата.

На утринта майка му и той напълниха чувал с жито, препречиха го на магарето и Митко го подкара на воденицата. Той знаеше пътя — ходил беше много пъти с баща си.

Пристигна към обед. Воденицата беше сама в полето. Наоколо покрай реката се тълпяха гъсти тумби върби. Пред сградата стояха

разпрегнати много празни коли. Из широките порти влизаха и излизаха хора. Вътре имаше купища пълни чували — едни с жито, други с брашно. Ечеше страшна глъчка. Петте кречетала тракаха оглушително и хората трябваше да викат с все сила, за да се чуват един други.

Митко въведе магарето вътре, стовари чувала и застана до него. Огледа се наоколо — все чужди, непознати хора. Ами сега? Как ще се справи? Как ще запази реда си? Как ще насипе житото във високите мелнични кошове?! Митко мълчеше, мислеше и усещаше как очите му се наливат със сълзи. Притъмня. Пред кошовете заблещукаха няколко газеничета. Покрай тях се мяркаха хората като сенки, а надалече едвам се виждаше.

На единия край на широката воденица имаше място и за добитъка. Митко отведе там магарето, намери свободно място, върза го и застана до него, без да знае какво да прави по-нататък. До съседната халка някой докара два вола, привърза ги за поводите и отстъпи. Митко се взря в човека, той също го погледна, впусна се и сложи ръка на рамото му. Беше съседът им чичо Милан! Сякаш слънце огря пред Митковите очи. Краката му се подкосиха от радост. А чичо Милан питаше:

— Кога дойде, Митко? Жито ли донесе! Къде е то?

Момчето едва смогна да му разкаже.

— Не бой се — утеши го добрият човек, — всичко ще наредим. Ела! Къде е чувалът ти?

Намериха чувала. Милан го грабна и отнесе при един кош.

— Ето, тук се меле моето жито — рече той, — щом привърши, ще насипем и твоето.

Митко отдъхна облекчен, развесели се. Изведнъж му се стори, че и хората, и воденицата станаха съвсем други. Дори тракането на кречеталата сега изглеждаше някак по-приятно. Сякаш те бяха гласове на весели момчета, които се надвикват.

Така измина цялата нощ, а рано утринта чичо Милан натовари колата, като сложи там и Митковия чувал със смляното брашно. После привърза магарето отзад за стърчишката. Впрегна воловете, качиха се двама в колата с Митко и поеха назад към село. Радостни бяха и двамата. Чичо Милан потупа момчето по гърба и му рече:

— Митко, чувал ли си приказката, дето казват стари хора: „Направи добро, пък го хвърли в морето, ако щеш — то когато и да е,

все ще ти помогне!“ Ето, ти ми помогна с колелото, а пък аз ти се отплатих с брашното!... И той се засмя от все сърце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.